Ч. 271. Второк 3 (16) грудня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З парляментарних комісий. — З царского двора.)

Заповіджена на вчера вечером конференция предсїдателів клюбових не відбула ся і супротив теперішного положеня імовірно не відбуде ся. — В парляментарних кругах зачувати, що на случай, коли би до 18 с. м. буджетова провізория не була полагоджена, рада державна буде замкнена. В такий спосіб війшли би з порядку дневного всї дотеперішні предложеня і наглі внесеня. Однако вигляди на то, аби до 18 с. м. полагоджено буджетову провізорию в дорозї парляментарній, дуже малі, а радше ніякі. — Politik доносить: Вправдї торговельно-політичне відношенє Австриї до Угорщини, т. є. угода з Угорщиною, може бути полагоджена на основі §. 14, а тим самим обійти ся без парляментарного полагодженя, однако при торговельних договорах з чужими державами то неможливе, бо держави на таке полагодженє без обох парляментів: австрийского і угорского, ніколи не згодять ся. Дотикає то в першім рядї брукcельскої торговельної конвенциї, котрої признанє зі сторони Австриї в парляментарній дорозї мусить наступити до дня 1 лютого 1903, або найпізнїйше до дня 1 жовтня 1903. Коли перший речинець, т. є. до 1 лютого 1903, не буде додержаний, в такім случаю Австро-Угорщина в міжнародній радї не буде мати свого заступства, а внаслїдок того не буде могла переводити контролї. Колиж би й жовтневий речинець проминув, тодї австро-угорский цукор був би цїлком виключений від вивозу за границю, а Угорщина, не хотячи нанести удар своїй торговли, зірвала би торговельний союз з Австриєю. — Зачувати, що Чехи не будуть робити обструкциї против брукcельскої конвенциї.

Після Neue fr. Presse ческий комунїкат, котрий містить відповідь на німецкі предложеня, підносить перед усім ческий внутрішний язик в урядованю і розвиває подрібну проґраму управильненя язикової справи в Чехії і на Моравї. Комунїкат містить дальше критику німецких предложень і підносить, які точки тих предложень могли би Чехи приймити. — Др. Кербер був вчера передполуднем на авдиенциї у Цїсаря, котрому здав справу о засїданю ради міністрів, яка відбула ся в суботу. Після постанов тої конференциї буде рада державна відрочена в четвер сего тижня а коло 29 с. м. зберуть ся сойми галицкий і ческий на кількодневну сесию. — Також Сель був у Цїсаря на авдиенциї і здавав справу про політичну ситуацию на Угорщинї. Відтак відбула ся у Цїсаря спільна конференция обох президентів міністрів про австро-угорску угоду і торговельні договори. Сель і др. Кербер вказували на жаданє парляментів що-до виповідженя договорів з Сербією і Італією. В тій справі ґр. Голуховский мав перед кількома днями заявити, що ще нема остаточного рішеня.

На засїданю цукрової комісиї піднесено, що супротив поступованя Німеччини і Франциї також у нас мусить прийти до відповідного зниженя податку від цукру. Що-до парляментарного ухваленя цукрового закона висказано бажанє, аби закон без дискусиї відіслано до комісиї. Порішено також розслїдити в сїй справі бажаня клюбів.

Промислова комісия закінчила загальну дискусию над проєктом закона против пияньства а специяльну дискусию порішила відложити до часу, аж прийде опінія торговельних палат. Референт Стоян зазначив, що бажаня промисловцїв будуть увзгляднені в специяльній дискусиї.

Кореспондент Neue fr. Presse доносить з Петербурга, що всї вісти, які в послїдних часах ходили про царску родину, перебуваючу в Ливадиї, суть пересаджені і ложні. Ті вісти доносили, немов то цариця ізза браку мужеского потомка попала в мелянхолію, цар находить ся під впливом спіритиста-шарлятана Филипа та що наслїдник престола терпить на грудну хоробу. Всї ті вісти суть зовсїм ложні і позбавлені найменшої підстави. Цариця страшенно банує за мужеским потомком так, що коли би не ходило о царицю, котра хоче дати свому мужеви сина, але о якусь другу матір, ся жура була би цїлком зрозумілою. Але при-

---

3)

УСЬМІШКА ДОЛЇ.

(З польского — Гайоти.)

(Дальше).

Отже насамперед прийшло безнастанне нездуже жінки, котру порід дитини раз на все позбавив здоровля.... а відтак та дитина! Рахітіс, причаївшись в дочцї, кинулась на внука, з цїлою заїлостию дїдичної недуги, котра через одно поколїнє відпочивала.

Боже правий! Який то був мученик той его одинак. Спершу манив себе пан Мечинець. Тілько дїтий зачинає пізно ходити.... хлопчик мав вже три роки, коли над его бідною, а так улюбленою головкою упало з уст місцевих лїкарів слово: калїка...

Тодї відвезено его до ортопедичного заведеня в Гамбурзї, де оставав другі три роки, мучений рівно дорогим, як безуспішним лїченєм.

Директор гамбурского заведеня обіцював заєдно подужанє, пан Мечинець вірив і слав грошi. Коли вкінци по трех лїтах візвано его, аби відобрав сина, вже вилїченого, коли побачив то біднятко, як висїло на кулях, з безсильними ногами, з помарнїлим личком, подібним до кружка оплатка, сильна натура пана Мечинця подала ся перший раз, а на его устах появив ся виклик, котрий від тодї довгі лїта майже не сходив з них, зігнавши на все давний, щирий, певний себе і юнацкий усьміх.

— То доля! То доля!

Директор гамбурского заведеня дуже був огірчений польскою невдячностию. Атже дитина сидїла о власній силї, а давнїйше не могла піднести ся; чогож der dumme Pole хотїв більше!

Але пан Мечинець не подавав ся. Не був дон Кіхотом і не поривав ся на вітраки неімовірности, але мав лиш одну з тих вдач, котрі о тїнь можливости уміють бороти ся до крайности. Коли би та дитина не мала цїлком ніг, було би що иншого, і було би лїпше для єї вітця; але коли їх мала і ніяка лїкарска повага не уміла сказати на певно, що она ніколи не буде ходити, той отець уважав собі найсьвятїйшим обовязком напружити всї сили, не занехати нїчого, аби жите, яке дав тому невинному сотворіню, було для него дїйстно житем, а не мукою.

Отже возив хлопця на консилії до найзнаменитших лїкарів французских, нїмецких, навіть анґлїйских, висилав до купелїв, віддавав на довший побут до кількох ще найславнїйших заведень. Очивидно всї ті проби кінчили ся дуже слабими успіхами і пожирали велику силу гроша. Але Мечки були маєтком великим, знаменито загосподарованим, правдивим золотим яблоком, і могли видержати той один тягар, особливо що пан Мечинець ніс успішну противвагу своєю величезною енерґією, працею і обмеженєм власних потреб до можливих границь.

Але крім безнастанного лїченя сина поза домом, було часте лїченє жени дома, був нелад і недогляд в жіночім господарстві, бували неурожаї і елементарні нещастя і були люди.

Бо дивна річ! Той чоловік, на скрізь честний і благородний, мав то нещастє, що як маґнес зелїзо, притягав до себе самі нікчемні або марні єства. То також одна з непонятних загадок людскої долї, що лучає ся частїйше, як би то про око могло видати ся. — Чоловік приносить то з собою на сьвіт, і той траґічний, дивний дар торощить не лише велитів мисли і дїла, але й смирнїйших та мимо того добрих трудеників, яким був пан Мечинець.

Не міг нї на кого спустити ся, нікому завірити. Розважний і бистрий, падав часом жертвою так хитро обдуманого визиску, що й найтверезїйший ум не був в силї его відкрити. Мав все до дїла з самолюбством, лукавостию, недбальством або неповоротностию, почавши від рідних сестер, скінчивши на послїдним паробку.

Вкінци прийшов день, коли треба було покинути Мечки і оглянути ся за новим кусником хлїба, бо окрухи, які з тамтого лишили ся, не були би вистали на виживленє родини здорової, а щож допераа на борбу з недугою і калїцтвом.

гноблене успособлене цариці далеко не є ще мелянхолією. Що до спіритиста Филипа, на царскім дворі знають тілько, що він не є ніяким спіритистом, тілько анґлійским лікарем, що занимає ся гіпнотичним лїченем. На царскім дворі не мав він більшого впливу, як перший ліпший лікар. Розходило ся тілько о ревматичні болї царя. Др. Филип перебував лише кілька днів в Лївадиї і вже від кількох тижднів від'їхав. Вісти про підорване здоровле престолонаслїдника суть так само ложні і сьмішні. Молодий царевич є запаленим спортсменом, що залюбки віддаєсь кінній їздї, лявн-теннїсови і иншим спортам, а кромі того є моторним жоввіром.

Новинки.

Львів дня 15-го грудня 1902

— **Іменованя.** Є. Вел. Цїсар іменував о. Станислава Нараєвского звичайним професором теольоґії моральної при львівскім університеті. — П. Міністер скарбу іменував концепіста прокураториї скарбу дра Витовта Веляньского ад'юнктом прокураториї скарбу, а конципента дра Евстахія із Старжин Богута Старжиньского концепістом прокураториї скарбу. — П. Міністер торговлї іменував асистентів почтових: Юліяна Кисїлевского в Коломиї, Юлїя Вальчевского в Станиславові 1, Людвика Себера у Львові 2, Бронислава Ценєлевича у Львові 1, Альфонза Игашка у Львові 3, Оскара Домічка в Станиславові 1, Володимира Цеплїка в Кракові 2, Мойсея Бухгайма в Ярославі, Леопольда Набля в Тернополи, Зиґмунта Прус Студзіньского в Кракові 1, і Вячеслава Лїнгардта в Перемишли ц. к. офіциялами почтовими, а Дирекция почт і телеграфів полишила їх в дотеперішнім місци службовім.— П. Міністер справ внутрішних іменував ревідента рахункового Намістництва Меч. Бильчиньского, радником рахунковим Намістництва.

— **З перемискої епархії.** Канонїчно інституовав ся на Полкинї о. Орест Гнатишак, а до институциї на Любинї, дек. яворівского, завізваний о. Григорий Макар. — Завідательства одержали оо.: Роман Стецїв в Грозьовій, жукотиньского дек. і Іоан Шумелда в Маковиску, ярославского деканата. — В пропозицию на Биличі, старосольского деканату, приняті оо.: Корн. Грушкевич, Анастазий Котис. Ілия Маковей, Теофіль Хомицкий і Володимир Коленьский.

— **Порука краю для щадничих вкладок в банку краєвім** аж до висоти 16 міліонів корон, як її ухвалив сойм 8 липня с. р., одержала найв. санкцию Міністерство затвердило рівночасно і зміну § 89 статуту банку краевого що-до minimum вкладок на 10 кор. означених і що-до їх поруки активами і резервовим фондом, а в дальшім рядї гарантиєю краю.

— **Важне для катехитів і тих, що учать релїґії в народних школах.** Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих поясню ся в дуже приступний спосіб науку релїґії для дїтий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дїтий шести степенїв науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всї три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійской у Львові по цїнї 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю одиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного християнина-католика.

— **Конкурси** розписує нотарияльна палата на обсаду нотарияльних посад в Березові і в Делятинї, а місточко Козлів, бережаньского повіта. на посаду міского ветеринара з річною платою 800 кор. і речинцем до 27 грудня.

— **Студінь** бере ся щораз острійше і в декотрих сторонах Европи доходять морози вже до 18 степенів Реоміра. Вчера у Львові около першої години було 12 степенїв морозу, вже о другій збільшив ся мороз о 3 степенї; до того маємо у Львові від кількох днїв дуже велику мраку майже через цїлий день, а так густу, що дими з коминів не можуть розходити ся і творять над ними більше або менше круглі сїрі хмари. У Відни було дня 12 с. м. 13 степенів морозу. В наслїдок тої студени розпорядили власти войскові, що вояки на вартї мають зміняти ся що години, а не що дві, як доси бувало; крім того дістають ще другий грубий плащ. — Така сама велика студїнь настала й на Угорщинї, а коло Будапешту замерзло на дорозї кількоро людий. З Софії доносять, що там оногди забіг вовк аж до города коло дому шефа секциї в мінїстерстві справ внутрішних Кирова. Сусїди кинулись на вовка з дручками, але він ще в пору втік. Очевидно студінь загнала его аж до міста.

— **Загальні збори** „Бурси ім. сьв. Онуфрия в Ярославі" відбудуть ся дня 17-го н. ст. грудня 1902 о 5-ій годинї пополудни на гр.-кат. приходстві, па котрі Виділ всїх Р. Т. членів уклінно запрашає.

— **Загальні збори філії „Просьвіти" в Бібрцї** відбудуть ся дня 1-го сїчня о 12 годинї зі слідуючою проґрамою: 1. О 10 год. Служба Божа; — 2. о 12 отворене зборів; — 3. справоздане виділу: — 4. реферат делеґата головного виділу; — 5. реферат о невикористаних пільгах податкових. с С. Д: — 6. вибір нового виділу; — 7. внесеня членів. — Позаяк суть важні справи до полагодженя, просимо о як найчисленнїйшу участь. — За Виділ: О. *Лев Левицкий*, голова.

— **Земля на продаж.** В Хоросници коло Мостиск, зелїзнича стация і почта в місци, має двірский обшар на продаж 40 морґів ґрунту. доброго під управу жита, гороху і ин. Хто мав би намір стараги ся о купно, тому удїлить всяких інформаций о. Йосиф Крушиньский, парох в Селисках, п. Хоросниця.

— **Доісторичні велити.** В Балучах і в Мочирадах, повіта мостиского, розкопано девятнайцять могил, в котрих знайдено 64 предметів характеру доби доісторичної. Знайдено именно чарки, камінні посудини молотки і топори, велику скількість бронзових предметів, а крім того людскі кістяки обернені головами до півночи з плоскими чолами і величезними щоками; декотрі з них суть незвичайно довгі бо доходять до 2 метрів 40 центим і 2 м. 70 цм. Всї ті розкопи прислано в паках до консерваторского бюра.

— **Експльозия 5000 кільо динаміту.** З Дортмунда доносять, що в закопі „Ґнайзенав" експльодувало при здойманю з воза 5000 кільо динаміту. Вибух був так страшний, що будинок коло копальнї зовсім рознесло а дахи в подальших домах позривало. Людий, що здоймали динаміт розірвало на дрібні кусні, так що майже слїду з них не лишило ся; ледви

Пан Мечинець мав богато загального образованя і знаменито знав чужі язики, отже міг сягати висше як по місце кондуктора трамваєвого, що єсть найзвичайнїйшим притулком збанкротованих дїдичів.

І справдї одержав посаду і цїлком добру в однїй з фінансових институций, але по кількох лїтах головний директор, що постійно мешкав за границею, зажадав єї для когось із своїх і попращано спосібного і совітного урядника.

В часї слїдуючих вісьмох лїт пан Мечинець три рази опинив ся в той спосіб без хлїба; все не з власної вини, все задля якихсь неприятних обставин, або задля глупоти і злоби людскої. За кождим разом ставала перед ним мара нужди, ще далека, але наближаюча ся, за кождим разом ті стараня, гляданя посади, прошеня вбивали тріски за нігтї его личній гордости і почутю власного достоїньства, за кождим разом вже майже потапав і випливав. Послїдним разом виратувала его навіть несподївано сильна дошка в видї дуже користної посади при однїй зелїзници.

Відотхнув — не на довго. Син его, вже двайцять пятьлїтний молодець відобрав собі житє. Природа не давши єму власти в ногах, не обезсилила серця. Любов увійшла до его калїчої груди як до здорової; молодість упімнула ся о свої права і в тїй тяжкій борбі, не могучи заспокоїти справедливих бажань, обезсилений довголїтною мукою характер молодця — подав ся.

„Чую — писав в полишенім листї до вітця — чую дуже добре, що колиб я жив довше, то мусїв би зійти з розуму. Я був Тобі, найдорожший отче, від колиски так страшним тягаром, що більшим не маю вже права бути. Присягаю, що Ти мусїв би мене віддати незадовго до дому божевільних. Ліпше зложи мене до домовини і прости".

Самоубийство припало серед таких обставин, що дало ся укрити перед недужою матерю нещастного молодця. Пан Мечинець сам пив чашу горести, а той геройский каганець, який собі на уста наложив у відношеню до одинокого єства, яка повинно було з ним разом болїти, спихав єму на дно душі тим більший полин.

Тревало то який рік — а відтак і она померла. Конаючи, перепрашала мужа, що була єму цїле житє тягаром і благословила его, що нїколи не дав їй того відчути. В подібний спосіб пращав его на віки син і було в тім якесь пекло болю, що ті два найдорожші єму єства, осирочуючи его, мали деяке право потїшити себе, що своєю смертию приносять єму полекшу.

Отже полишив ся пан Мечинець на сьвітї без жінки і дитини, а рівночасно і без хлїба знову, бо на зелїзници змінило ся положене; більшість урядників потратила місця, між ними і він. Без сумнїву — при численних зносинах, які мав і добрій славі, якою тїшив ся, був би найшов щось відповідного, але він — мав вже того досить.

Струна відпорности перетягнула ся в нїм і тріела. — Не лишилось єму навіть вже тілько енерґії, аби здобути ся на якийсь крок розпуки; але коли би в хвили, коли в своїм пустім мешканю пересиджував годинами в сумній задумі, прийшов хтось до него і сказав єму, що коли не рушить ся з місця, то за пять мінут жде его смерть, не був би рушив ся. — Одно лиш чув і розумів, що нїколи не приймив би нічиєї ласки, нічийого милосердія.

Отже скоро треба було жити, почав, отрясши ся з першого отупіня, оглядати ся за таким способом до житя, котрий давав би єму як найменше, але й як найменше вимагав би від него. Случайно дізнав ся о тїй посадї в місточку. Нїхто не був би сьмів предложити єму єї; пан Мечинець приймив єї, не надумуючи ся. Для него мала она одну неоцїнену прикмету: війшла єму сама в руки.

На зелїзници у винагороду за утрату місця виплачено єму однорічну платню; з тої суми і з продажи хатної обстави покрив трохи довгів, які обі смерти і похорони потягнули за собою, справив два невибагливі нагробні хрести; в день виїзду удав ся рано на кладовище, закупив богато вінців і цьвітів, прибрав обі могили, пересидів на них до вечера і просто звідтам, з малим куферком, містячим цїлий его движимий маєток і з невеличкою сумою в кишени, конечною на загосподароване в новім осїдку, пішов на зелїзницю. Не пращав ся з нїким і нїхто его не пращав, їхав там, де нїхто его не знав.

В перших часах побуту в місточку відзивав ся в нїм ще деколи давний чоловік і терпів; аж і єму справив пан Мечинець похорон, послїдний — внутрішний, без домовини і коштів і від тодї жив в нїм, їв, спав, рушав ся і говорив хтось цїлком инший, що мав з тамтим лише одну спільність — фізичну, дуже неподібну до давнїйшої — і леґітимацийні папери.

І длятого той неспокій, той немов страх, який его нагле на гостинци обгорнув, так его чудує. Колись, перед лїтами, був би то назвав причутєм, але нинї? Що він нинї міг би причувати, коли правду кажучи нічого вже не чує?

Але не має часу роздумувати над тим довго. Єго увагу звертає виринаюча з кровавої челюсти заходу якась стать також червона, похожа на кулю надїту огнем, котра в міру як наближає ся, темнїє і заміняє ся в бричку запряжену в пару хороших конят. На бричцї сидить мужчина в плащи з довгою пелєриною. Пан Мечинець задержує ся і здоймає капелюх.

— Добрий вечер, всечестнїйшому.

— Добрий вечер, добродїю!

кілька кусвів тіла знайдено на пів години ходу далеко від місця вибуху. Так згинуло 6 людий а 20 есть тяжко покалічених. Три подальші будинки розірвало на половину, а спадаюча стеля убила робітників, що там працювали.

— Огні. Зі Стрия пишуть нам: Дня 3 с. м. о 9 год. 30 мін. рано вибух огонь в лябораториї тутешної аптики Диони́зия Хальбазаніго в наслідок експльозиї бутлї з етером. Міска сторожа пожарна угасила огонь а шкода з того огню доходить до 4000 К і була обезпечена в тов. „Донав".

— Телеґрама довкола землї. З Оттави доносять, що там дня 6 с. м. пробовано новий британский кабель довкола землї. Сер Флемміні́ вислав телеґраму до бурмістра в Оттаві. Телеґрама потребувала 6 годин і 3 мінути, щоби оббічи довкола землї. Межи надачею в Брісбан і Льондонї минуло 18 мінут. На просторі межи Льондоном а Брісбан треба було 5 годин і 45 мінут часу.

— На верха — а в глубині землї. Зверха земля біла, бо вкрита снігами; на горі Сімпльон було оногди 20 степенів морозу. А у внутрі? В згаданій горі копають тунель на зелїзниці і викопали в глуби на 14 кільометрів та докопали ся до такої спеки, якої доси ще нігде в глубині землї незнайдено, бо до 58 степенів Цельзия тепла. В такій спецї люди не можуть ніяко працювати і не лиш, що до тунелю треба заєдно помпувати сьвіжого воздуха, але й штучно робити в нїм студінь.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: З днем 1. січня 1903 увійде в житє додаток III. до тарифи часть II. зшитка 1. і додаток III. до III. части.

Дня 10. с. м. привернено загальний рух на коломийских зелїзницях державних.

Телеґрами.

Відень 15 грудня. Вчера прибули сюди угорскі міністри Сель і Феєрварі. По полудни відбув Сель конференцию з ґр. Ґолуховским, а вечером від'їхав до Будапешту.

Новий Йорк 15 грудня. Доносять з Каракас, що анґлійско-німецка фльота забрала всї венецуельскі кораблї. — Президент Сполучених Держав Рузвельт і секретар заграничних справ Гай, згодили ся, що колибе буде ніяких несподіваних заколотів, неповинні Сполучені Держави мішати ся в венецуельский спір.

Берлин 15 грудня. Німецкий парлямент приймав в суботу на вечірнім засїданю цїлу мирову тарифу. Против закона голосували социялісти.

Дрездно 15 грудня. Саский король переслав до ґр. Більова телеґраму з желанями з нагоди ухваленя митової тарифи.

Берлин 15 грудня. Цїсар Вільгельм надав з нагоди ухваленя закона про нову митову тарифу високі відзначеня ґр. Більову і секретарям державним: Посадовскому, Тільманови і Ріхтгофенови.

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходять		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Берислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Струже
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берегомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лише від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{19}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Константинї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гримайлова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходять		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	7·04	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Козівки
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рана до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі книжк. тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Бричка минає его скоро, але сьвященик відвертає ся на сидженю і кличе з приязним усьміхом на добрячім, здоровім лици:

— А пригадую завтрішну партию!

— Добре, отче добродію.

Гуркіт втихає; пан Мечинець іде дальше.

— Певне вертає від хорого. Цікавий я, від кого? — гадає, також без слїду цікавости, так само як тоді, коли побачив Хаїма.

Взагалі людска бесїда має нині для него силу слів і означень без дїйстного значіня, якими він часом послугує ся, от так для звичаю, не находячи в своїй задеревілій души навіть відгомону звязаних з їх звуками вражінь.

Мимо того постановляє запитати ся завтра сьвященика, куди їздив. Буде то такий добрий вступ до розмови, як кождий инший.— Сьвященик єсть одинокою особою в місточку, котра в нинїшнім Мечинци відгадує до якоїсь степени і розуміє тамтого, давного чоловіка; може длятого, що пан Мечинець кождого року сповідає ся перед ним і що сьвященик сам має добру голову, а ще лїпше серце.

Тому то місцева і доохрестна інтеліґенция називає старушка мумією або дивако́м, а сьвященик махає нетерпеливо рукою і повтаряє:

— Дайте спокій, дайте спокій! Менші від него були сьвітилами, лише мали той лут щастя, котрого єму не стало.

Кождої пятниці грають з собою в шахи, при чім сьвященик, як значно гірший грач, невідмінно дістає мата і невідмінно робить замітку:

— Вам, добродію, треба було стати ґенералом. З такими комбінациями ви загнали би в кут самого Мольткого.

А пан Мечинець відповідає з блїдим усьміхом:

— Впевняю вас отче, що я програвав би і найлїпше обдумані битви.

Але похвала робить єму приємність: таку маленьку, як маленькі суть у него тепер всї его приємности і журби.

Тимчасом на небі багряне море розступає ся в кількох місцях, а в ті щїлини впливають голубі ріки поперенизувані золотистими смугами. Там на ліво над Мечками, пожар погас вже цїлком, полишивши по собі лиш клуби дрібних облаків, мов снопи помаранчевих і аметистових рож кинених на голубий шовк.

Легонька мрака здіймає ся над грудами землї на полях і розмягчує лїниї ораних загонів, подібних до базальтового румовища. Цїлий овид лагіднїє і наповнює ся блїдо лелієвими тонами. Воздух стає так тихий, як птах, що тулить крила до сну.

Нараз три ворони зривають ся по черзї з сусїдної межі і перелїтають кракаючи на другу сторону гостинця над самим паном Мечинцем, котрий переходить під луком того кракання немов під новими зловіщо триумфальними воротами.

І знов повертає той неспокій, але мов страх полученний з чувством великого, внутрішного холоду. Дрож потрясає ним від стіп до голови.

— Умру нині, чи що? — відзиває ся пан Мечинець голосно.

Але рівночасно здвигає раменами. Колиб і так? Чиж від десятьох лїт не єсть як гість готелевий, що заплатив рахунок, спакував річи, в пустій вже зі слїдів его присутности комнаті жде, аби єму дали знати, що час виїздити? Такий не занепокоїть ся стуканєм оповіщуючого єму послугача. Противно; може єго навіть з деякою нетерпеливостию виглядає. Нї, нї, то хиба цїлком що иншого.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).